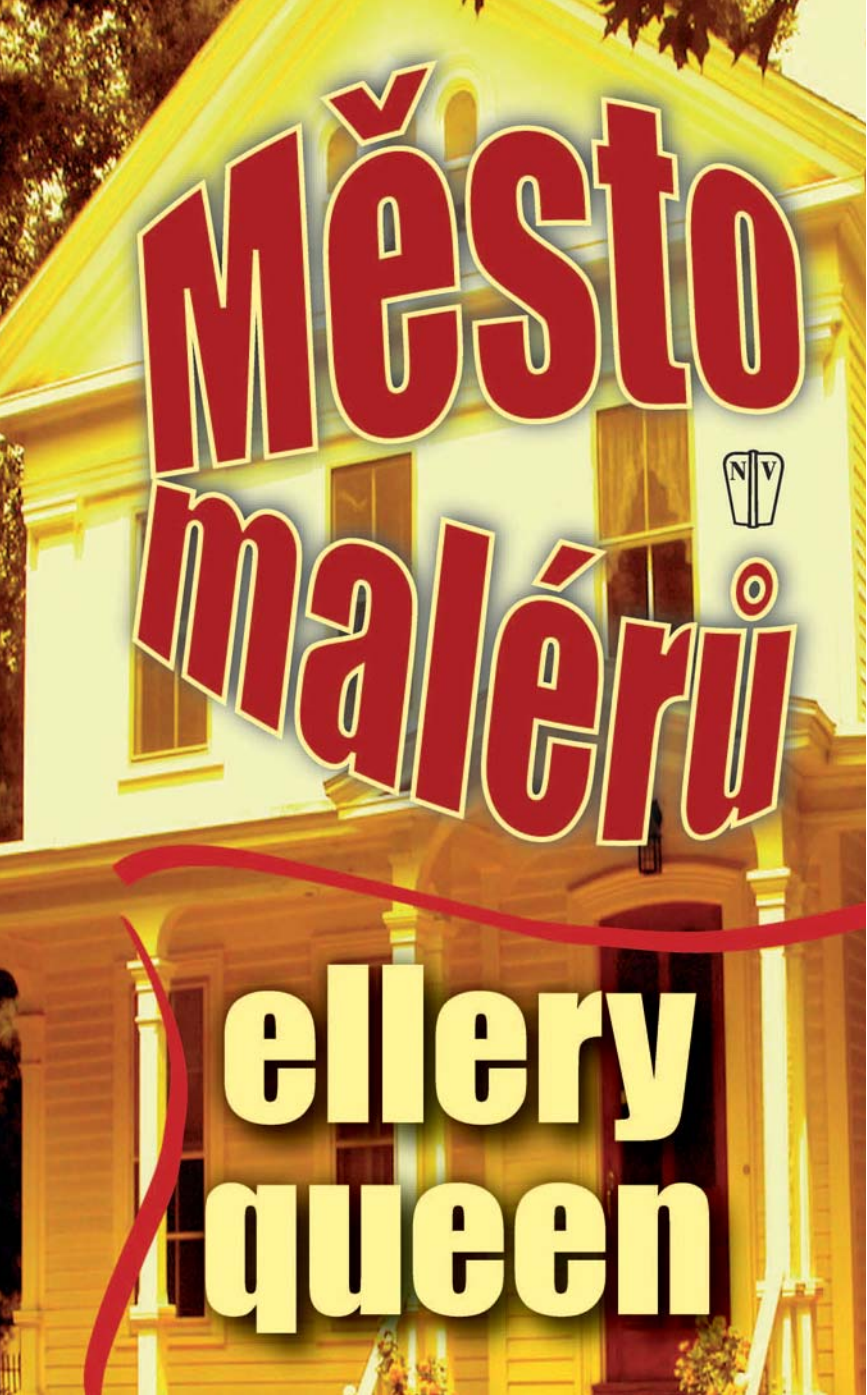

Město maléru

ellery
queen

Ellery Queen
MĚSTO MALÉRŮ

**Město
maléru**

**ellery
queen**

Copyright © by Little, Brown and Company
Translation © by Lubomír Dorůžka
Cover & layout © 2012 by Jiří Pánek
Czech edition © 2014 by Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1418-6

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1

PAN QUEEN OBJEVUJE AMERIKU

Ellery Queen stál po kolena mezi zavazadly na nástupišti wrightsvillského nádraží a říkal si v duchu: Tohleto ze mne udělá admirála. Admirála Kolumba.

Nádraží byla podsaditá budova ze špinavě červených cihel. Ze zrezavělých ručních dvoukoláků pod okapem na něj tupě civěli dva malí chlapci v roztrhaných modrých pracovních kalhotách, klátili špinavýma nohama a unisono žvýkali žvýkačku.

Štěrky kolem stanice byl opepřený koňským trusem. Na jedné straně trati se k sobě tiskly namačkané jednoposchodové domy s dřevěnými trámovými vazbami a malé příkrčené, pitoreskně vypadající obchůdky – to bylo na té straně směrem k městu, a tak mohl pan Queen za nimi vidět z příkré ulice, dlážděné čtvercovými dlažebními kameny, větší stavby a zadek vyřazeného autobusu.

Na druhé straně nádraží byla jenom garáž, něco, co bývalo povoz a kde bylo napsáno PHIL/S DINER, a kovárna s neónovou firmou. Ostatek byla zeleň a byla to radost pohledět.

Zaplaťpánbůh, vypadá ten kraj dobře, šeptá pan Queen nadšeně. Zelená a žlutá. Barvy slámy. A nebe modré a oblaka bílá modřejší modří a bělejší bělostí, než jaké kdy předtím viděl, pokud si vzpomínal.

Město a venkov; a tady, kde wrightsvillské nádraží vrhá do udivené tváře krajiny dvacáté století, tady je máme pohromadě. Je to ono. Milý hochu, našel jsi to.

Nosič!

Hollisův hotel, Upham House ani Kelton, žádný z nich nemohl tomuto cizinci nabídnout ve svých recepcích ani jediný ubohý pokoj. Zdálo se, že do Wrightsvillu vtrhla o dva skoky před panem Queenem konjunktura. Poslední pokoj u Hollise mu před nosem vyfoukl obtloustlý muž, který měl na celém svém zevnějšku napsáno, že je z „průmyslu obrany“.

Pan Queen neztratil odvahu, uložil svá zavazadla u Hollise, zvolna pojedl přesnídávku a přečetl si výtisk Wrightsvillského zpravodaje – vydavatel a šéfredaktor Frank Lloyd.

Vštípil si do paměti co možno nejvíc jmen, o nichž byla ve Zpravodaji zmínka a která se zdála mít v tomto místě význam, koupil si od Grovera, syna Marka Dodla, který měl v chodbě stánek s cigaretami, dva balíčky pall-mallek a plán wrightsvillských ulic a pak se pustil napříč červeně vydlážděným náměstím, do něhož pražilo slunce.

U podstavce sochy v samém prostředku náměstí se pan Queen zastavil, aby se poobdivoval Wrightu Zakladateli. Zakladatel Wright býval kdysi bronzový, ale teď vypadal mechovitě a na kámen, na němž stál, se zřejmě léta nesáhlo. Na nose yankeeského Zakladatele byl škraloup ptačího trusu. Slova na desce říkala, že Jezreel Wright založil Wrightsville na místě opuštěného indiánského sídliště L. P. 1701, obdělal zemi a založil hos-

podářství a dařilo se mu. Přes náměstí se na pana Queena usmívaly čisté výkladní skříně Wrichsvillské národní banky, prezident John F. Wright, a pan Queen jim úsměv opětoval. Och, ti pionýři!

Pak to náměstí (které bylo kulaté) obeplul; nakoukl do obchodu s pánským zbožím Sóla Gowdyho, podíval se na obchod s módním zbožím, obchod Dunca MacLeana s jemnými likéry a na pojišťovací podnik Williama Ketchama; prozkoumal tři pozlacené koule nad obchodem J. P. Simpsona, žardiniéry se zelenými a červenými tekutinami ve výkladní skříně Hornoměstské lékárny, maj. Myron Garback, a obrátil se, aby si prohlédl ulice, které se z náměstí paprskovitě rozbíhaly jako loukotě z náboje kola.

Jedna z těch loukotí byla širokou třídou: radnice z červených cihel, Carnegiova knihovna, parčíček, vysoké modlíci se stromy a vzadu hrozen bílých nových budov, vypadajících na Správu válečných projektů. Další loukoť byla ulice lemovaná obchody a plná žen v domácích šatech a mužů v pracovních oděvech. Když se pan Queen podíval na svůj plán, zjistil, že tahle obchodní třída je Dolnoměstská hlavní; a tak jí zamířil.

Našel tady vydavatelství Zpravodaje; nakoukl dovnitř a viděl, jak starý Phinny Baker po ranním provozu leští velký tiskařský lis. Pak se loudal nahoru Dolnoměstskou hlavní a strčil nos do přecpaného jednotkového obchodu, prošel kolem nové poštovní budovy, kolem divadla Bijou, minul realitní kancelář J. C. Pettigrewa a nakonec zašel do zmrzlinářského salónu AI Browna a dal si „newyorskou studentskou“ zmrzlinu a naslouchal žvatlání osmahlých hochů a červenolících dívek ve

středoškolském věku. Vyslechl, jak se vpravo i vlevo ujednávají na sobotu večer dostaveníčka – do tančírny v Háječku, což bylo, jak usoudil, na wrightsvillské Křižovatce tři míle níž, vstupné dolar za osobu, a „Marge, neber proboha matku na parkoviště, ano? Nechci, aby mě natrapírovala jako před čtrnácti dny a ty jsi začala brečet“.

Pan Queen si vykračoval městem a pochvaloval si to a hluboce vdechoval vůni mokrého listí a zimolezu. Líbil se mu vycpaný orel ve vestibulu Carnegiovy knihovny; líbila se mu dokonce i slečna Aikinová, postarší vedoucí knihovny, i když se na něj podívala velmi ostře, jako by říkala: „Nepokoušejte se odtud štípnout nějakou knihu!“ Líbily se mu krouťící se úzké ulice Dolního Města a zašel k Sidneymu Gotchovi do jeho obchodu se smíšeným zbožím a koupil si balíček „Starého námořnického žvýkacího tabáku“, jen aby měl záminku vdechnout vůni kávy a gumových holínek a octa, sýrů a parafinu.

Líbila se mu wrightsvillská Strojírenská dílna, která právě znovu zahájila provoz, i stará továrna na bavlněné látky, která byla šikmo naproti dolnoměstskému památníku padlým ze světové války. Sidney Gotch mu o továrně na bavlněné látky řekl, že to byla napřed faktorie na bavlnu, pak prázdná budova, potom obchod s obuví, pak zase prázdná budova; a pan Queen sám viděl vytrískané díry v oknech, do nichž wrightsvillští kluci házeli v létě kameny a v zimě sněhové koule, jak chodili nahoru na konec Větrné ulice k té révou porostlé budově, což byla farní škola svatého Jana. Ale teď se kolem továrny plížili členové „zvláštní stráže“. Měli na ře-

meni u stehů dlouhá tlustá pouzdra s pistolemi a v jejich očích nebylo nic příjemného. Jak mu řekl Sidney Gotch, kluci jen zařvali „ó já“ a pustili se do Muellerova skladiště potravin tři domy výš v tom bloku, poblíž nároží Topolové aleje.

A továrna na zpracovávání vlny převzala zvláštní zakázky vojenských dodavatelů.

„Konjunktura, příteli! Není divu, že jste nemohl dostat pokoj. Přijel za mnou zrovna strýc ze St. Paulu a bratranec z Pittsburghu a spí se mnou a s Betsy!“

Pan Queen měl vlastně rád všechno.

Mrkl na velké hodiny na radniční věži. Půl třetí. A pokoj žádný?

Vydal se rychlou chůzí cestou, kudy už šel, zpátky na Dolnoměstskou hlavní a nezastavil se, ani nikam nestrkal nos, dokud nedošel ke krámu, na kterém bylo napsáno J. C. PETTIGREW, REALITNÍ KANCELÁŘ.

Kapitola 2

DŮM MALÉRŮ

Když tam pan Queen vstoupil, měl J. C. svoje čtyřiačtyřicítky na psacím stole a dával si šlofíčka, protože zrovna přišel z týdenního obědu obchodní komory v Uphamově restauraci a byl nacpaný smaženým kuřetem matky Uphamové.

Pan Queen ho probudil. „Jmenuji se Smith,“ řekl pan Queen. „Přibyl jsem právě do Wrightsvillu a hledám malý zařízený dům, který bych si najímal vždycky na měsíc.“

„Těší mě, že vás poznávám, pane Smith,“ odpověděl J. C. zatímco se snažil obléci si svůj gabardénový „úřední“ kabát.

„Bože, to je vedro! Zařízený dům, říkáte? Je vidět, že nejste odtud. Ve Wrightsvillu žádné zařízené domy nejsou, pane Smith.“

„Tak třeba zařízený byt...“

„S tím je to zrovna tak.“ J. C. zívá. „Promiňte. A je to jistě presantní, co?“

„Zajisté,“ pan Ellery na to.

Pan Pettigrew se zvrátil na opěradlo svého otáčecího křesla, vyndal si slonovinovým párátkem ze zubů vlákno kuřecího masa a se soustředěností je pak prozkoumal. „Bydlení je problém. Jo, pane. Lidí se hrnou do města jako zrní z násypky. Za prací do strojírný. Počkejte minutku!“

Pan Queen čekal.

„Samozřejmě!“ J. C. smetl jemně ze svého párátká kousek kuřete. „Jste pověřivý, pane Smith?“

Pan Queen měl najednou znepokojený výraz. „Nemohu tvrdit, že bych byl.“

„V tom případě,“ řekl J. C. a jeho tvář se rozjasnila; ale pak se zarazil: „V čem děláte? Ne že by to bylo nějak důležité, ale ...“

Ellery zaváhal. „Jsem spisovatel.“

Muž z realitní kanceláře zůstal s otevřenou pusou. „Vy píšete povídky?“

„Tak jest, pane Pettigrew. Knížky a podobně.“

„No jo, no jo,“ zubil se J. C. „Opravdu je to pro mne pocta, že se s vámi setkávám, pane Smith. Smith ... Ale je to divné,“ povídá J. C., „jsem člověk, který čte,

a zrovna se mi zdá, že si na žádného autora jménem ... jaké jste říkal, že je vaše křestní jméno, pane Smith?“

„Neříkal jsem žádné, ale je Ellery. Ellery Smith.“

„Ellery Smith,“ opakoval J. C. a usilovně vzpomínal.

Pan Queen se usmál. „Píšu pod pseudonymem.“

„Ach, pseudo ...?“ Ale když pan Pettigrew viděl, že se pan „Smith“ jednoduše směje dál, poškrábal se na tváři a řekl: „Samozřejmě byste mi dal nějaké reference.“

„Stačilo by pro mou dobrou reputaci ve Wrightsvillu, kdybych vám zaplatil nájemné na tři měsíce napřed, pane Pettigrew?“

„Vy byste mě rozesmál!“ zazubil se J. C. „Pojďte se mnou, pane Smith. Mám přesně takový dům, jaký hledáte.“

„Co jste měl na mysli, když jste se ptal, jestli jsem pověřivý?“ zeptal se Ellery J. C. když vsedli do jeho hráškově zeleného dvousedadlového auta a vyjeli. „Straší v tom domě?“

„Och... to ne,“ odvětil J. C. „Ale vykládají se o něm všelijaké podivné historky ... mohlo by vám to dát námet k nějaké vaší, no, knize, ne?“ Pan „Smith“ souhlasil; to by mohlo. „Ten dům sousedí s domem, který patří Johnu F. na Výšince, to je Johnu F. Wrightovi. Je to prezident Wrightsvillské národní banky. Nejstarší rodina v městě.“

Před třemi lety se totiž jedna ze tří dcer Johna F. – prostřední, Nora – zasnoubila s tím Jimem Haightem. Jim byl v bance Johna F. hlavním pokladníkem. Nebyl to hoch zdejší, přišel do Wrightsvillu pár let předtím s výbornými doporučeními z New Yorku. Začal

jako pomocný úředník u výplat a osvědčil se. Byl to solidní hoch, ten Jim; držel se stranou špatných živlů, chodil hodně do knihovny, žádné velké zábavy, myslím... bio v Bijou Louise Cahana nebo postávání s ostatními hochy na večerních koncertech kapely, kde koukali po děvčatech, jak chodí sem tam, chroupali praženou kukuřici a žertovali s nimi. Tvrdě pracoval – Jim měl všechny předpoklady, aby byl úspěšný a nezávislý. Říkám vám, že jsem nikdy neviděl žádného mladíka, aby byl tak pevný v kramflecích jako Jim. Všichni jsme ho měli ohromně rádi.“

Pan Pettigrew vzdychl a Ellery se podívil, jak ho může taková skvělá osoba skličovat.

„Slečna Nora Wrightová ho asi milovala víc než jiná,“ řekl Ellery, aby kolečka toho vypravování přimázl.

„To je pravda,“ zašeptal J. C. „Byla do toho hocha celá divá. Než Nora začala chodit s Jimem, bývala zakřiknutá, musela nosit brýle a hádám, že si kvůli tomu myslela, že se chlapcům nelíbí, protože obyčejně seděla doma a četla nebo šila anebo pomáhala matce v organizační práci, zatímco Lola a Patty chodily se svými kamarády do společnosti.“

Ale Jim, pane, všechno tohle změnil. Jim nebyl z těch, koho by nějaké brýle mohly zarazit. Nora je hezká dívka, Jim za ní začal běhat... a ona se změnila ... na mou věru, ta se změnila!“

J. C. se zamračil. „Myslím, že moc žvaním. Ale aspoň se o tom něco dozvíte. Když se Jim a Nora zasnoubili, říkalo celé město, že to je pěkná partie, zvlášť po tom, co se přihodilo Johnově nejstarší dceři Lole.“

Ellery si pospíšíl s otázkou: „A co to bylo, pane Pettigrew?“

J. C. zahrnul se svým dvousedadlovým vozem na širokou venkovskou cestu. Byli teď hodný kus od města a Ellery se pásl očima na šťavnatých zeleních venkova.

„Řekl jsem něco o Lole?“ zeptal se mdle majitel realitní kanceláře. „Totiž ... Lola utekla z domu. Upláchla s hercem ze zájezdního divadla, které sem zavítalo. Po nějakém čase se domů do Wrightsvillu vrátila. Rozvedená.“ Rty J. C. se zatvrzele sevřely a pan Queen pochopil, že už se toho o slečně Lole Wrightové víc nedozví.

„Nakonec se John a Hermione Wrightovi rozhodli,“ pokračoval J. C. „že dají Jimovi a Noře jako svatební dar zařízený dům. John oddělil část svého pozemku vedle svého vlastního domu a stavěl. Hned vedle, protože Hermy chtěla mít Noru tak blízko, jak jen to bylo možné ... když už jedno ze svých děvčat ztratila.“

„Lolu,“ řekl pan Queen s pokývnutím hlavy. „Řekl jste, že se rozvedla? A potom přišla zpátky. Pak už Lola Wrightová se svým otcem a matkou nežila?“

„Ne,“ odvětil J. C. krátce. „No a tak John postavil vedle svého domu Jimovi a Noře roztomilou šestipokojovou vilu. Hermione tam zrovna dávala koberce a nábytek a závěsy a prádlo a stříbro ... umělecká práce ... když se to najednou stalo.“

„Co se stalo?“ zeptal se pan Queen.

„Abych vám pravdu řekl, pane Smith, nikdo neví,“ odpověděl majitel realitní kanceláře rozpačitě. „Nikdo kromě Nory Wrightové a Jima Haighta. Bylo to den před svatbou a všechno vypadalo nádherně jako trápec

vousů na kukuřičném klasu a Jim Haight se najednou sebere a odjede z města pryč! Opravdu. Utekl. Stalo se to před třemi roky a od té doby se nevrátil.“

Byli na točící se a vzhůru stoupající silnici. Ellery spatřil rozlehlé staré domy na rozkošných trávnících, jilmy a javory a cypřiše a smuteční vrby vyšší než domy.

Když se octli na silnici na Výšince, pan Pettigrew se zachmuřil. „Příští ráno našel John F. na svém psacím stole v bance sdělení o tom, že se Jim vzdává svého místa, ale vůbec nic o tom, proč z města upláchl. A Nora nechtěla říci ani zatracené slovo. Jen se zavřela ve své ložnici a nechtěla jít ani za svým otcem nebo matkou nebo sestrou Patricií a dokonce ani ne za starou Ludií, služkou, která vlastně ty tři Wrightových dívky vychovala. Jen tam ve svém pokoji řvala. Moje dcera Carmel a Patty Wrightová jsou spolu jedna ruka a Pat všecko Carmel řekla. I sama Pat se ten den pořádně narvala. Hádám, že všichni.“

„A dům?“ pronesl tiše pan Queen.

J. C. stočil vůz ke kraji silnice a vypnul motor. „Svatba se odřekla. Všichni jsme si mysleli, že se Jim z ničeho nic objeví, měli jsme za to, že to bylo jen takové milenecké pohaštění. Ale on se neobjevil. Ať už to bylo cokoliv, proč se ti dva rozešli, muselo to být náramně důležité!“ Majitel realitní kanceláře pokýval hlavou. „No, byl tu nový dům, všecko bylo přichystané, aby se v něm žilo, a nebyl tu nikdo, kdo by v něm žil. Pro Hermionu to byla strašná rána. Hermy roztrušovala, že Nora dala Jimovi kvinde. Ale lidi začali dělat řeči a za nějaký čas ...“ Pan Pettigraw se odmlčel.

„No?“ pobídl ho Ellery.

„Za nějaký čas lidi začali říkat, že se Nora ... zbláznila a že je ta šestipokojová vila začarovaná.“

„Začarovaná?“

J. C. se mdle pousmál. „Lidi jsou někdy divní, ne? Myslí si, že má ten dům s rozchodem Jima a Nory něco společného! A samozřejmě je s Norou všechno v pořádku. Chci jako říct, že není blázen. Blázen!“

J. C. zafrkal. „Ale to nebylo všechno. Když to vypadalo, že se Jim nevrátí, rozhodl se John F. ten dům, co postavil pro svou dceru, prodat. Kupec se objevil tuze brzy – příbuzný ženy soudce Martina, Clarisy. Jmenoval se Hunter a byl z bostonské větve té rodiny. Já jsem to zařizoval.“

J. C. ztišil hlas. „Pane Smith, dávám vám čestné slovo, že jsem chtěl toho pana Huntera provést domem, aby ho naposled prohlídl, než se papíry podepíší, a rozhlížím se zrovna po obývacím pokoji a pan Hunter povídá: ‚Tahle pohovka se mi tadyhle zrovna nelíbí,‘ a najednou z ničeho nic vypadá vyděšený, sáhne si na srdce a padne rovnou přede mnou. Na místě mrtvý! Týden jsem nespál.“

Otřel si čelo.

„Doktor Willoughby řekl, že to bylo selhání srdce. Ale ve městě se říká něco jiného. Ve městě se říká, že to byl ten dům. Napřed utekl Jim a pak se kupec skácel mrtvý. A aby se to dovršilo, nějaký chytrák začínající reportér ze Zpravodaje Franka Lloyda napsal o Hunterově smrti do novin a nazval ten dům ve svém povídání ‚Dům malérů‘. Frank ho vyrazil. Je s Wrightovými v přátelských vztazích.“

„Úplný nesmysl!“ pousmál se pan Queen.

„Jenomže to už nikdo nechtěl koupit,“ pošeptal mu J. C. „John to nabízel k najmutí. Nikdo to nechtěl najmout. Je to příliš nešťastné, říkali lidi. Ještě pořád si to chcete najmout, pane Smith?“

„Ano, samozřejmě,“ řekl pan Queen vesele.

A tak J. C. svůj vůz znovu nastartoval.

„Zdá se, že má ta rodina smůlu,“ poznamenal Ellery. „Jedna dcera uteče z domu a život druhé je zničený milostnou aférou. Ta nejmladší dcera je normální?“

„Patricia?“ zeptal se J. C. s údivem. „Nejhezčí a nejduchaplnější veselé děvče ve městě hned po mé Carmele! Chodí vytrvale s Carterem Bradfordem. Cart je náš nový okresní státní návladní... Tak jsme tady!“

Majitel realitní kanceláře zahrnul se svým vozem na cestu vedoucí k domu v koloniálním slohu, posazenému na úbočí daleko od silnice. Byl to nejrozlehlejší dům a stromy na jeho trávnících byly nejvyšší, jaké Ellery na Výšince viděl. Hned vedle velkého domu byl malý bílý dům s dřevěnými trámovými vazbami. Okenice na jeho oknech byly zavřené.

Pan Queen se díval na ten osleply a prázdný malý dům, který si chtěl najmout, a nespustil z něho oči po celou cestu až k široké Wrightovic verandě.

Potom J. C. zazvonil a stará Ludie v jedné ze svých proslulých naškrobených zástěr otevřela hlavní dveře a zeptala se, co se u všech všudy děje.

Kapitola 3

„VE WRIGHTSVILLU SE USADIL PROSLULÝ SPISOVATEL“

„Řeknu panu Johnovi, že jste ho přišel navštívit,“ pronesla nosem Ludie a odešla prkenně dlouhými kroky. Zástěra jí při tom po stranách odstávala jako holandský čepec.

„Hádám, že Ludie ví, že jsme tu kvůli nájmu Domu malérů,“ ušklíbl se pan Pettigrew.

„Proč by se kvůli tomu měla na mne dívat, jako kdybych byl nacistický gauleiter?“ zeptal se pan Queen.

„Já bych řekl, že si myslí, že se to pro lidi, jako je John F. Wright, nehodí, aby pronajímáli domy. Někdy ani nevím, kdo je na to rodinné jméno pyšnější, jestli Ludie nebo Hermy!“

Pan Queen se rozhlížel. Vešel dovnitř. Bylo tam několik starých mahagonových kusů nábytku a krásný krb z italského mramoru. A přinejmenším dva z olejů byly vynikající.

J. C. si všiml jeho zájmu. „Hermione vybrala všechny obrazy sama. Ví toho o umění spoustu, a tak ... Tady je. I John.“

Ellery vstal. Čekal, že se setká se ženou statnou a přísné tváře; místo toho spatřil Hermy. Hermy cizí lidi vždycky takhle oklamala; vypadá tak drobounká a mateřská a roztomilá.

John Fowler Wright byl jemný malý muž s osmahlou tváří pána, který je členem společenského klubu. Elle-

rymu se zalíbil, hned jak se na něj podíval. Nesl se zkušnou obezřetností album poštovních známek.

„Johne, tohle je pan Ellery Smith. Hledá nájem zařízení domů,“ řekl J. C. neklidně. „Pan Wright, paní Wrightová, pan Smith. Hm ...“

John F. řekl svým pisklavým hlasem, že je náramně pyšný, že se s panem Smithem setkává, a Hermy vztáhla svou ruku na celou délku paže se sladkým „Těší mě, pane Smith,“ ale pan „Smith“ postřehl v Herminých pěkných modrých očích záblesk ledu a usoudil, že i v této chvíli je žena vražednější než muž. A tak k ní byl co nejgalantnější. Hermy se tím trošičku uvolnila a prohrábla si štíhlými prsty upravené šedé vlasy, což dělala vždycky, když byla něčím potěšená nebo rozčilená anebo obojí.

„Samozřejmě že mě rovnou napadla ta překrásná šestipokojová vilka, co jste si postavil vedle, Johne,“ řekl uctivě J. C.

„Mně se ta myšlenka na pronájem vůbec nelíbí, Johne,“ řekla svým nejchladnějším hlasem Hermione. „Nedovedu si představit, pane Pettigrew...“

„Možná že kdybyste věděla, kdo pan Smith je,“ řekl J. C. rychle.

Hermy vypadala poplašeně. John F. se ve svém ušáku přisunul blíž ke krku.

„A kdo to tedy je?“ zeptala se Hermy.

„Pan Smith,“ utrousil J. C. „je Ellery Smith, slavný spisovatel.“

„Slavný spisovatel!“ vydechla Hermy. „Ale to mi úplně vzalo dech! Sem na kávový stolek, Ludie!“ Ludie zařinčela podnosem, na kterém nesla libě znějící

džbán s ledem a punčem z grapefruitové šťávy a limonádu a čtyři pěkné křišťálové pohárky. „Jsem si jista, že se vám bude náš dům líbit, pane Smith,“ pokračovala Hermý rychle. „Je to tak trochu dům z pohádky. Vlastnoručně jsem ho vyzdobila. Přednášíte někdy? Náš ženský klub ...“

„Je tady taky dobrá možnost hrát golf,“ řekl John F. „Na jak dlouho byste si dům chtěl najmout, pane Smith?“

„Jsem si jista, že si pan Smith Wrightsville tak zamiluje, že tu bude bydlet pořád dál,“ přerušila ho Hermý. „Poslužte si trochou Ludiina punče, pane Smith ...“

„Je tu ovšem ta věc,“ řekl John F. a zamračil se, „že při tom, jak Wrightsville rychle roste, budu to možná moci velmi brzy prodat...“

„To není žádná potíž, Johnne,“ řekl J. C. „Můžeme v nájemní smlouvě napsat, že když se naskytne kupec, pan Smith dům během rozumné výpovědní lhůty uprázdní ...“

„To je pořád jen samý obchod,“ řekla Hermý vesele. „Ale pan Smith si přeje dům vidět. Pane Pettigrew, počkejte tady a dělejte Johnovi a jeho starým známečkám společnost. Půjdeme, pane Smith?“

Hermý se celou cestu od velkého domu k malému držela Elleryho rámě, jako by se bála, že by ulítl, kdyby ho pustila.

„Nábytek je teď samozřejmě chráněný před prachem potahy, ale je opravdu rozkošný. Právý americký bleďě žlutý javor, zbrusu nový. Jen se podívejte, pane Smith. Není to kouzelné?“

Hermý vláčela Elleryho nahoru a dolů, od sklepa až nahoru k podkroví, ukazovala hlavní ložnici, čalouně-

nou pestrými bavlněnými potahy, chválila krásný obývací pokoj s jeho nábytkem z javorového dřeva a s výklenky vyplněnými uměleckými předměty a pověšený koberec a poloprázdné přihrádky na knihy ...

„Ano, ano,“ říkal Ellery slabě. „Velice hezké, paní Wrightová.“

„Samozřejmě se postarám, abyste měl hospodyní,“ ujišťovala ho Hermy šťastně. „Ach, kde budete pracovat, drahý pane? Mohli bychom přeměnit druhou ložnici nahoře na pracovnu. Musíte mít ke své práci pracovnu, pane Smith.“

Pan „Smith“ řekl, že je jist, že to dokáže udělat hezky.

„Tak tedy se vám náš malý dům líbí? Jsem tak šťastná!“ A pak řekla tišším hlasem: „Jste ovšem ve Wrightsvillu inkognito, že?“

„Takové silné slovo, paní Wrightová ...“

„V tom případě vás ujišťuji, že kromě několika málo našich nejbližších přátel nikdo nebude vědět, kdo jste,“ zářila Hermy. „Jaký druh díla máte na mysli, pane Smith?“

„Román,“ řekl Ellery plaše. „Román zvláštního druhu, odehrávající se v typickém malém městě, paní Wrightová.“

„Tak jste tady proto, abyste tomu dal couleur locale. To je důmyslné! A vybral jste si náš drahý Wrightsville! Musíte se hned setkat s mou dcerou Patricií, pane Smith. Je to dítě ze všech nejchytřejší. Jsem jista, že vám bude Pat v poznávání Wrightsvillu velkou pomocí...“

O dvě hodiny později pan Ellery Queen podepsal jako Ellery Smith nájemní smlouvu, v níž se dohodl, že

za sedmdesát pět dolarů měsíčně najímá zařízený dům č. 460 Na Výšince na dobu šesti měsíců, počínajíc šestým srpnem 1940, a zaplatí tříměsíční nájemné napřed; v případě prodeje je majitel povinen poskytnout nájemci jednoměsíční lhůtu na uvolnění.

„Abych vám pravdu řekl, pane Smith,“ svěřil se mu J. C. když opouštěli Wrightův dům, „jednu chvíli se mi tajil dech.“

„Kdy to bylo?“

„Když jste vzal do ruky pero Johna F. a podpisoval ten nájem.“

„Vám se tajil dech?“ Ellery se zamračil. „Proč?“

J. C. se hlučně zasmál. „Vzpomněl jsem si na ten případ ubohého starého Huntera, a jak tu právě v tomhle domě padl mrtvý. Dům malérů! To není jen tak. A vy jste tady pořád ještě zdravý jako ryba!“

A usedl do svého vozu, pořád ještě celý rozveselený, aby zajel do města a vyzvedl v Hollisově hotelu Elleryho zavazadlo ... a zanechal Elleryho na cestě před Wrightovým domem podrážděného.

Když se Ellery vrátil do svého nového sídla, pociťoval v sobě jakýsi osten, který ho pátil.

Cítil, když teď už nebyl ve spárech paní Wrightové, že s tím domem opravdu něco je, něco ... no, něco neurčitého, neukončeného jako mimozemský prostor. Ellery už skoro vyslovil sám pro sebe slovo „nelidského“, ale když už je měl na jazyku, ukázněně se ovládl. Dům malérů! To je stejně rozumné, jako by bylo nazvat Wrightsville Městem malérů! Odložil kabát, vyhrnul si rukávy a pustil se do práce.

„Co to děláte, pane Smith?“ ozval se zděšený hlas.

Ellery provinile spustil zaprášené víko a dovnitř se přihrnula Hermione Wrightová. Tváře měla uzardělé a její šedivé vlasy už nebyly uhlazené. „Neopovažujte se ničeho ani dotknout! Alberto, pojd'te sem. Pan Smith vás nekousne.“ Dovnitř se přišourala ostýchavá amazonka. „Tohle je, pane Smith, Alberta Manaskasová. Jsem jista, že s ní budete naprosto spokojen. Alberto, nestůjte tam. Začněte nahoře!“ Alberta zmizela.

Ellery zamumlal, že děkuje, a ponořil se do kašmírem přikrytého křesla a paní Wrightová se pustila s úděsnou energií do pokoje kolem něho.

„Hned to budeme mít v naprostém pořádku. Mimo chodem, doufám, že vám to nevadí. Když jsem jela do města pro Albertu, zapadla jsem náhodou do redakce Zpravodaje ... hu, to je prachu ... a promluvila jsem důvěrně s Frankem Lloydem. To je šéfredaktor a vydavatel, víte?“

Ellerymu zabušilo srdce rychleji.

„Mimo chodem, dovolila jsem si taky dát příkazy Loganovi, pokud jde o potraviny a maso pro vás. I když dnes budete samozřejmě večeřet s námi. Ach, zapomněla jsem snad na něco ...? Elektřina ... plyn ... voda ... ne, postarala jsem se o všechno. Ach, telefon! To udělám jako první věc zítra. Ale jak jsem říkala, vím, že ať se budeme snažit sebevíc, dříve nebo později to bude, pane Smith, vědět každý, že jste ve Wrightsvillu, a samozřejmě že novinář Frank bude chtít o vás udělat článek, tak jsem si myslela, že požádám Franka jako o osobní projev přízně, aby se ve svém vypisování nezmiňoval o tom, že jste slavný spisovatel... Patty, dítě

moje! Cartere! Drahouškové, mám pro vás ohromné překvapení!“

Pan Queen vstal a hmátl po kabátu. Jeho jediná souvislá myšlenka byla, že ta Patty má oči barvy potoční vody bublající ve slunci.

„Tak vy jste ten slavný spisovatel,“ řekla Patricia Wrightová, když na něj pohlédla se vztyčenou hlavou. „Když mně a Carterovi papá před chvílkou řekl, na co teď matka narazila, myslela jsem, že se setkám s nějakým básníkem v kalhotách s vytlačenými koleny, který vypadá jako šibeníčník, má melancholické oči a břicho. Těší mě.“

Pan Queen se snažil vypadat přívětivě a něco zamumlal.

„Není to báječné, Pat?“ zvolala Hermy. „Musíte mi to prominout, pane Smith. Já vím, že si myslíte, že jsem strašně provinciální. Ale já jsem opravdu celá pryč. Pat, drahoušku, představ Cartera.“

„Cartere, drahoušku, promiň. Pan Smith, pan Bradford.“ A Ellery, když si potřásal rukou s tím vysokým mladým mužem, inteligentně vypadajícím, ale utrápeným, uvažoval, jestli se trápí kvůli tomu, že neví, jak se slečnou Patricii Wrightovou dál, a na okamžik k němu pocítil náklonnost.

„Asi vám všichni musíme připadat venkovští, pane Smith,“ řekl Carter Bradford zdvořile. „Romány, nebo něco jiného?“

„Romány,“ řekl Ellery. Tak to byla válka.

„Opravdu mě těší, že vás poznávám,“ řekla Pat znovu, prohlížejíc si Elleryho. Carter se mračil; pan Queen se usmíval. „Já ten pokoj udělám, mami... Nikterak se mě,

pane Smith, nedotkne, když si potom, až vám přestane zasahovat do vašeho života, zase věci změníte. Ale zatím ...“

Když Ellery pozoroval Pat Wrightovou, jak dává pod Bradfordovým podezřívavým pohledem jeho dům do pořádku, myslil si: Takováhle maléry, jako je tenhle, ať mi svatí dopřejí každý boží den. Cartere, hochu, je mi líto, ale já tu tvoji Patty zušlechtuju!

Jeho dobrá nálada ho neopustila, ani když se J. C. Pettigrew přihnál zpátky z města s jeho zavazadlem a mával posledním vydáním Wrightsvillského zpravodaje.

Frank Lloyd, vydavatel a šéfredaktor, dodržel slovo, které dal Hermioně Wrightové, pouze v technickém smyslu.

Ve vlastním znění zprávy sice neřekl o panu Smithovi nic, než že to je „pan Ellery Smith z New Yorku“, ale titulky jeho článku zněl:

VE WRIGHTSVILLU SE USADIL PROSLULÝ
SPISOVATEL

Kapitola 4

TŘI SESTRY

Pan Ellery „Smith“ byl ve vysoké společnosti na Výšince pro místní inteligenci senzací: pro slečnu Aikinovou, knihovnici, která studovala řečtinu; pro paní Holmesovou, která učila na wrightsvillské vysoké škole srovnávací literaturu; a samozřejmě pro Emmelinu DuPréovou, o které sice neuctivci vykládali, že je to

„městská hlásná trouba“, ale které nicméně mladí i staří záviděli, že má to zázračné štěstí a je jeho sousedkou. Dům Emmy DuPréové měl Ellery z druhé strany.

Na Výšince se najednou zvětšil automobilový provoz. Zájem začal mít do té míry podobu stohlavé Hydry, že by bylo Ellerym ani nehnulo, kdyby byla wrightsvilská Společnost pro omnibusovou dopravu začala konat k jeho dveřím autobusové zájezdy.

Pak tu byla pozvání. Na čaj, na večeři, na svačinu; a jedno – od Emmeliny DuPréové – na snídani, „abychom mohli hovořit o uměních v chládku mírného rána, než rosa zmizí z trávníku“.

Ben Danzig, majitel půjčovny knih a obchodu s různými drobnostmi v Hořením Městě, říkal, že takovou shánku po krásném dopisním papíru ještě nezažil.

A tak se pan Ellery Queen začal těšit, až s Pat vždycky ráno unikne, když se pro něho zastaví v dlouhých kalhotách a ve svetru a vezme ho ve svém malém otevřeném sport'áčku na průzkum kraje. Zнала ve Wrightsvillu a ve slocumské farnosti každého a vodila ho k lidem s tak rozmanitými jmény, jako jsou O'Halleran, Zimbruski, Johnson, Dowling, Goldberger, Venuti, Jacquard, Wladislaus a Broadbeck, ke strojnickým tovaryšům, nástrojařům, mužům od montážních pásů, farmářům, maloobchodníkům, nádeníkům, bílým, černým i hnědým, s dětmi unikátních rozměrů a stupňů čistoty. Vzhledem k podivuhodně rozsáhlým známostem slečny Wrightové byla v zápisníku pana Queena v krátké době spousta legračních obrátů z hantýrky, detailů večeří ve dvou, popisů sobotních večerních rvaček dole v 16. ulici, tančení na ulici, soutěží jazzových fandů, pískání poledne,

spousty kouře a smíchu a strkání a barvitosti Ameriky ve wrightsvillském vydání.

„Nevím, co bych si bez vás počal,“ řekl jí Ellery jednou ráno, když se vraceli z Doleního Města. „Připadáte mi mnohem spíš jako členka místního klubu, činná v církvi a v dobročinnosti, jako jedna z těch mladých dívek nového typu. Jak to přijde, Pat?“

„Taky že jsem,“ ušklíbla se Pat. „Ale jsem diplomovaná socioložka, anebo jsem jí byla ... promovala jsem v červnu; a myslím, že prostě nemohu tomu bezmocnému obyvatelstvu nepomáhat. Jestli tahle válka potrvá ...“

„Mléčná akce?“ zeptal se Ellery nazdařbůh. „Něco takového?“

„Jak můžete něco takového vyslovit? Mléčná akce, to je matčin obor. Sociologie se, drahý pane, zabývá něčím víc než vápníkem pro růst kostí. Je to věda o civilizaci. Teď pojďme k Zimbruským ...“

„Toho mě ušetřte,“ zanařikal pan Queen, protože už je poznal. „Mimochodem, Patty, co si o tom všem myslí pan Bradford, váš zdejší prokurátor?“

„O mně a o sociologii?“

„O mně a o vás.“

„Och,“ Pat pohodila hlavou, až se jí ve větru zčeřaly vlasy, a vypadala potěšená, „Cart žárli.“

„Hm. Podívejte se, milá ...“

„Nezačínejte teď být ušlechtilý,“ řekla Pat. Potíž s Cartem je v tom, že mě příliš dlouho považoval za samozřejmost. Prakticky jsme spolu vyrostli. To žárlení mu prospívá.“

„Nevím,“ usmál se Ellery, „jestli mám tak docela chuť na úlohu nějakého podněcovatele k lásce.“

„Prosím vás!“ Pat byla dotčena. „Mám vás ráda. A tohle je zábavnější.“ Najednou na něj vrhla jeden ze svých rychlých pohledů z boku: „Víte snad náhodou, co lidi říkají... anebo to nevíte?“

„Copak?“

„Řekl jste panu Pettigrewovi, že jste slavný spisovatel...“

„Pan Pettigrew si přídavné jméno ‚slavný‘ přidal sám.“

„Taky jste řekl, že nepíšete pod jménem Ellery Smith, že užíváte pseudonymu ... ale neřekl jste nikomu, jakého pseudonymu.“

„Proboha, to jsem opravdu neřekl!“

„Takže lidi říkají, že možná vůbec žádný slavný spisovatel nejste,“ zašeptala Pat. „Pěkné město, co?“

„Kterí lidé?“

„Lidé.“

„Myslíte si to vy, že jsem podvodník?“

„Na tom, co si myslím já, nezáleží,“ odsekla Pat. „Ale měl byste vědět, že se lidi běhali podívat do Carnegiovy knihovny na Spisovatele ve fotografii, a slečna Aikinová hlásí, že tam prostě nejste.“

„Pch, to je toho,“ odpověděl Ellery. „Pouze nejsem dost slavný.“

„To jsem jí taky říkala. Matka i při pouhém pomyšlení na to zuřila, ale já jsem jí povídala: ‚Jak my to můžeme vědět, matko?‘ A víte, že ubohá matka celou noc ani oko nezamhouřila?“

Oba se rozesmáli. Potom Ellery řekl: „To mi něco připomíná. Proč jsem se ještě nesetkal s vaší sestrou Norou? Není zdráva?“

Úplně se vyděsil, jak se Pat přestala smát, když pronесl jméno její sestry.

„Nora?“ opakovala Pat hlasem dokonale bezbarvým, hlasem, který vůbec nic neprozrazoval. „Proč? Nora je v pořádku. Promluvíme si o tom ráno, pane Smith.“

Ten večer Hermione oficiálně odhalovala svůj nový poklad.

Byli pozváni jen přátelé důvěrní. Jenom soudce Martin a jeho žena Clarise, doktor Willoughby, Carter Bradford, Tabitha Wrightová, jediná žijící sestra Johna F. – byla to mezi Wrighty velká „hrdopyška“ a nikdy Herminonu Bluefieldovou docela „nepřijala“ – a šéfredaktor a vydavatel Zpravodaje Frank Lloyd.

Lloyd mluvil s Carterem Bradfordem o politice, ale oba muži jen předstírali, že mají jeden o druhého zájem. Carter metal jedovaté pohledy na Pat a Elleryho, kteří seděli v „mileneckém“ křesle pro dva u italského krbu, zatímco Lloyd, který vypadal jako hnědý medvěd, ustavičně stácel pohled ke schodišti ve foyeru.

„Frank byl zblázněný do Nory před Jimem ... Je do ní blázen ještě pořád,“ vysvětlovala Pat. „Když začal chodit s Norou Jim a Nora se do něho zamilovala, nesl to Frank velmi těžce.“

Ellery si přes pokoj prohlížel toho vydavatele novin jako hora a v duchu souhlasil, že by byl Frank Lloyd nebezpečný protivník. V těch jeho hluboko posazených šedých očích bylo železo.

„A když Jim chodil s Norou dál, Frank řekl...“

„No?“

„Na tom nezáleží, co Frank řekl.“ Pat rychle vstala.

„Mluvíš příliš mnoho.“ A zašla za panem Bradfordem, aby mu urvala další kousek srdce. Měla na sobě modré taftové šaty, které při jejích pohybech slabě šustily.

„Milo, tohle je ten Ellery Smith,“ řekla Hermy pyšně, když přecházela přes pokoj, vlekouc velkého, nemotorného doktora Willoughbyho.

„Nevím, pane Smith, jestli je váš vliv dobrý nebo špatný,“ zasmál se hlubokým hlasem doktor. „Přišel jsem zrovna od dalšího porodu u Jacquardů. Tihle kanadští Francouzi! Tentokrát trojčata. Jediný rozdíl mezi mnou a doktorem Dafoem je v tom, že žádná paní ve wrightsvillském okrese nebyla dost uznalá, aby porodila najednou víc než čtyři. Líbí se vám naše město?“

„Zamiloval jsem se do něho, pane doktore.“

„Je to dobré město. Hermy, kde mám pítí?“

„Jen když jste shovívavý,“ řekl posměšně soudce Martin, zatímco procházel kolem s Clarisou, těžce zavěšenou do jeho rámě. Soudce Martin byl vychrtlý malý muž s ospalýma očima a chladného chování. Připomínal Ellerymu pana Tutta od Arthura Traina.

„Eli Martin,“ zvolala Clarise. „Pane Smith, vy si ani nevšimnete tadyhle mého manžela. Je nešťastný, že si musel vzít smoking, a protože příčinou toho jste vy, zchladí si žáhu na vás. Hermy, všechno je přímo dokonalé.“

„To nestojí za řeč, Clariso,“ tiše pronesla potěšená Hermione. „Jen taková malá intimní večeře.“

„Já tyhle nicotnosti nemiluju,“ zavrčel soudce a cvrkl přitom prstem do svého motýlku. „A co v tom větříte vy, Tabitho?“

„Spisovatel veseloher,“ řekla sestra Johna F. a upřela

na starého soudce pronikavý pohled. „Nedovedu si představit, Eli, co si o nás musí pan Smith myslet!“

Soudce Martin suše poznamenal, že kdyby o něm měl pan Smith menší mínění vzhledem k tomu, že se v těch nicotnostech necítí dobře, měl by zase on menší mínění o panu Smithovi.

Krise byla zažehnána, protože se objevil Henry Clay Jackson a ohlásil večeři. Henry Clay byl jediný vyučený lokaj ve Wrightsvillu a dámy ze společenské smetánky se o něj i o jeho omšelou „číšnickou suitu“ dělily. Platilo mezi nimi jako nepsaný zákon, že používaly služeb Henryho Claye jenom při superzvláštních příležitostech.

„Phodává se vhečeře, phrosím,“ ohlásil Henry Clay Jackson.

Najednou se mezi pečeným jehněčím baleným v huspenině z mátových květů a ananasem se šlehanou smetanou objevila Nora Wrightová.

Pokoj na chvílku ztichl.

Potom Hermione vykoktala: „Copak, Noro, drahoušku,“ a John F. řekl potěšené: „Noro, dítě,“ třebaže měl ústa plná slaných oříšků, a Clarise Martinová jenom vydechla: „To je od vás hezké, Noro,“ a mlčení bylo prolomeno.

Nejdříve vstal ze židle Ellery. Frank Lloyd byl poslední; jeho silný zátylek pod neupravenými vlasy dostal cihlovou barvu.

Zachránila to Pat. „Musím říct, že jdeš dolů k večeři v pěknou chvíli, Noro!“ řekla živě. „Už jsme Ludiino nejlepší jehněčí dojedli. To je pan Smith, Noro.“